

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa C. spółki z o.o. w W.

przeciwko T. K.

o zapłatę kwoty 131993,26 zł

oraz sprawy z powództwa T. K.

przeciwko C. spółce z o.o. w W.

o zapłatę kwoty 329480,49 zł,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej T. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od T. K. na rzecz C. sp. z o.o. w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej

regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące zasadności stosowania do pakowania suplementu diety jedynie przepisów ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych (Dz.U. 2009 r. Nr 91, poz. 740, obecnie tekst jedn.: Dz.U. 2015 r., poz. 1161), podczas gdy należy stosować przepisy ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz.U. 2010 r. Nr 136, poz. 914, obecnie tekst jedn.: Dz.U. 2017 r., poz. 149, dalej „ustawa o bezpieczeństwie żywności”), stanowiącej *lex specialis* wobec ustawy z 7 maja 2009 r. Skarżący wskazał, że w sprawie występuje również istotne zagadnienie prawne dotyczące wykładni użytego w art. 3 ust. 3 pkt 45 ustawy o bezpieczeństwie żywności zwrotu „środek spożywczy zafałszowany - środek spożywczy, którego skład lub inne właściwości zostały zmienione”, oraz zwrotu „wpływając przez te działania na bezpieczeństwo środka spożywczego.”

Skarżący podał, że w sprawie istnieje też potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w zakresie art. 46 ust 1 pkt 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności w zw. z § 5 ust 2 pkt 3 „Rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie składu oraz oznakowania suplementów diety oraz przepisami Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG,

dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004”.

Skarga kasacyjna jest również, zdaniem skarżącego, oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 498 § 1 i 2 k.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie i błędną wykładnię, które doprowadziło do uznania, że złożone przez skarżącego oświadczenie o potrąceniu jest nieskuteczne oraz z uwagi na niezasadne przyjęcie, że do pakowania suplementu diety stosuje się tylko przepisy ustawy o towarach paczkowanych i w związku z tym uznanie, że powód zlecenie wykonał prawidłowo, podczas gdy gramatura produktu oraz substancji aktywnej zapakowana przez powoda w poszczególne saszetkach była inna niż określona w umowie ramowej, zamówieniu złożonym przez skarżącego oraz zgłoszeniu do Głównego Inspektora Sanitarnego.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wskazanie, jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego, nakłada na skarżącego obowiązek nie tylko sformułowania tego zagadnienia, ale, co istotne, przedstawienia wyczerpującej argumentacji, wykazania, że jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozstrzygnięte, oraz że jego precedensowy charakter będzie miał znaczenie przy rozstrzyganiu spraw podobnych przez sądy powszechne. Uzasadnienie, zatem tej przesłanki wymaga od skarżącego szczególnej staranności w wykazywaniu „istotności” zagadnienia, które musi mieć charakter prawny. Powołując się z kolei na przesłankę z art. 398² § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący powinien wykazać, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15,

z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.). Pomimo przedstawienia przez skarżącego obszernego wywodu w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie można uznać, że wykazał on występowanie w sprawie przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 k.p.c. Podniesione w skardze argumenty koncertują się na szeregu kwestii szczegółowych, skarżący jednak nie odwołał się do kluczowej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy regulacji art. 471 k.c. Również w materialnoprawnych podstawach skargi kasacyjnej brak jest powołania się na naruszenie tego przepisu przez Sąd drugiej instancji. Brak ten sprawia, że wskazanym przez skarżącego kwestiom relacji przepisów ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych do norm ustawy o bezpieczeństwie żywności oraz dokonanie wykładni przepisów, brak jest waloru istotności dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd Najwyższy bowiem, w braku zarzutu naruszenia art. 471 k.c., nie będzie mógł dokonać oceny ich zastosowania. Uszło też uwagi skarżącego, który w ramach wskazania podstaw skargi kasacyjnej powołał art. 233 § 1 k.p.c., że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Przesłanka, o której mowa w 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. występuje wówczas, gdy kwestionowane orzeczenie może być zakwalifikowane, jako bezprawne. Taka ocena musi być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, czyli ewidentna wadliwość orzeczenia powinna być widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Skarżący nie sprostął powyższym wymogom. Ograniczył się do wskazania, że w sprawie doszło do naruszenia art. 498 § 1 i 2 k.c. oraz niezasadnego przyjęcia, że do pakowania suplementu diety stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych,

nie przedstawił jednak szerszej argumentacja mającej świadczyć, że wskazane naruszenia mają charakter kwalifikowany, widoczny *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm. Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

jw

r.g.